

en gal Bei, Du er paa, thi Du gaaer mod Syd, ad den Bei kan Du ikke komme til Højsingør, Du maa en ganske anden, — uden at jeg dog derfor behøver at kunne paavise ham den bestemte Bei. Men han burde, fra vort Standpunkt, have hentet sin Lignelse fra en Mand, der stod ved en Afgrund, og som ved det næste Skridt, han gjorde, vilde styrte i Fordærvelsen, og som, naar man sagde til ham: Det er en Afgrund, Du staaer ved, gaae ikke videre, ellers styrter Du ned i den, da vilde svare: Nei, gaae Du kun Din Bei, naar Du ikke kan sige mig, hvorledes jeg kan komme over den, saa gaaer jeg lige ud i den.

Den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (H. Hage) har meent at burde give os det gode Raad, at vi ikke skulde citere og sammenstille, da det let kunde gaae ud over os selv, fordi man, naar man undersøgte os, vilde finde en riig Høst af Modsigelser. Dette sigtede, saavidt jeg forstod det, ogsaa til mig (H. Hage: Nei!). Ja, saa skal jeg ikke videre omtale det. Iøvrigt maa jeg indrømme, at der af den ærede Rigsdagsmand blev fremhævet det, som i Sandhed er en stor Fortjeneste ved Udkastet, nemlig den Maade, hvorpaa det ordner Forholdet til Tydskland. Det er overmaade rigtigt af ham at lægge Vægt derpaa. Jeg vil dog imidlertid tillade mig at gøre opmærksom paa, at dette er Frugten af den Kamp, vi have ført i disse Aar. Vi have ikke faaet Frugten paa et tidligere Standpunkt, den er sluppen os ud af Hænderne. Havde vi ikke engang faaet denne Frugt, da havde vi kæmpet forgæves. Uagtet jeg derfor takker Ministeriet, fordi dette staaer i Udkastet, maa jeg dog paa den anden Side erklære det for en Umulighed, at det skulde kunne være udeladt i noget Fællesforsatningsudkast (Flere Stemmer: Forordningen af 26de Juli!). Ja, jeg troer ikke, at jeg kan bestrykkes for at være af dem, der holde paa Forordningen af 26de Juli; jeg har vist aldrig givet Anledning til en saadan Besskyldning. Iøvrigt maa jeg reent ud tilstaae, at det Øvrige af den ærede Rigsdagsmands Tale forstod jeg slet ikke. Det var bleven sagt, at i Adressedebatationen var man kommen til den Overbeviisning, at man maatte

have et Normalbudget. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgk. (Monrad) har sagt, at, naar man skal have et Normalbudget, har man ingen parlamentarisk Forsatning. Naar man ingen parlamentarisk Forsatning kan faae, behøver dette Udkast altsaa heller ikke at være saaledes, at, naar det bliver til Virkelighed, der da føres et parlamentarisk Liv. Om jeg forstod den ærede Rigsdagsmand rigtigt, sagde han, at det vilde blive en negativ Lov, en mig iøvrigt aldeles ubekjendt Art af Lov — (H. Hage: Det har jeg ikke sagt.). Ja, saa beder jeg om Forlæbelse; Rigsdagsstidenden vil jo vise det. Jeg noterede det strax, da jeg hørte det, men jeg kan maaskee alligevel have hørt feil. Jeg forstod, som sagt, ikke den Betragtning, den ærede Rigsdagsmand kom til. Jeg hørte derimod nok de Ord, som interesserede mig særdeles, af den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (H. Hage), at han nemlig endte med, at han stemte for Fællesforsatningen, fordi han havde et begrundet Haab om, at det Hele snart vilde styrte overende, Helestaten altsaa ikke blive til Noget (H. Hage: Ikke ganske saaledes har jeg sagt!). Ja, det vil jo vise sig. Jeg maa meget beklage, at den Mand, som med saa megen Vidtløftighed og med saa megen Ivrighed forsvarede Fællesforsatningsudkastet, nemlig min meget ærede Nabo (Kampmann), ikke er tilstede. Da han fremsatte en saa stor Mængde Betragtninger, kan jeg dog ikke undlade at imødegaae dem, da de stride aldeles mod min Anskuelse af Sagen. Jeg skal imidlertid gjøre dette i Korthed og kun fremhæve enkelte af de fremsatte Sætninger. Han indeelte sine Betragtninger i de specielle og de almindelige. I de specielle talte han om de Ord, der vare faldne om, at med Hensyn til Toldlovene vare den mere og den mindre Formuendes Interesser ikke fælles. Han sagde, at det er Noget, som Folk slet ingen Erfaring har om, som de slet ingen Forstand have paa i Almindelighed. Ja, det troer jeg nok; men hvorfor? Fordi de have været uheldige derfra, og derfor er Sagen ogsaa netop faldet ud mod dem. Men derfor maa der jo dog netop gives dem Leilighed til at forstaae deres Interesser, og det maa vel være en Grund